

[Rilshøj]

Jeg hørte tilfældigvis BBC forleden dag, hvor EF's energikommissær, miljøkommissær faktisk truede med at udeblive fra Riokonferencen, boykotte den. Hvis der ikke i maj måned blev enighed mellem EF-landene, bl.a. omkring CO₂-afgiften, sagde han højt og tydeligt, ville han faktisk boykotte Riokonferencen. Derfor ligger der et stort ansvar også på Danmark i forbindelse med forberedelserne til Riokonferencen og de forhandlinger, der skal føres i maj måned i EF, når der skal tages stilling til, hvad EF har at tilbyde, når Riokonferencen afholdes i juli måned.

Omkring EF-spørgsmålet er vi meget spændt, men også meget betænkelige ved den liberalisering, der sker, ikke ud fra en frygt for internationalisering, men ganske enkelt ud fra spørgsmålet om effektiviteten i vores energiforsyning, hensynet til at bruge brændslet mest effektivt og Danmarks ret til at bruge det mest miljøvenlige brændsel. Det er jo en situation, som minder om grænsehandelsproblematikken, undergravningen af dansk økonomi gennem en udvidet grænsehandel.

Sammen med det hører så spørgsmålet om harmonisering af afgifterne, vilkårene for vedvarende energi og mulighederne for overhovedet at føre en differentieret afgiftspolitik i Danmark, der opfylder de miljømæssige mål, som der trods alt på det overordnede plan er flertal for. Det vil vise sig, hvordan det vil gå, med hensyn til både det konkrete indhold i liberaliseringen inden for EF og spørgsmålet om, hvad EF ganske enkelt vedtager på fællesskabsbasis. Vi er i den situation, uanset om det bliver ja eller nej ved folkeafstemningen, og derfor har det betydning for Danmark, helt uanset vores grundlæggende holdninger til EF-unionen.

Omkring de østeuropæiske lande er det jo især det fælleseuropæiske energicharter, som er spændende, men også spørgsmålet om samarbejdet med de østeuropæiske lande, som vi jo har en særlig handlingsplan for. Det, man kan frygte, er, at der sker, hvad man kan kalde en kolonial udvikling, at al reel dynamik i denne udvikling kommer fra Vesteuropa, og at de østeuropæiske lande bliver 100 pct. afhængige. I den forbindelse er spørgsmålet om energiekspport utrolig vigtigt. Hvis disse lande skal løse deres energiproblemer ved at få strøm produceret i de vestlige lande, er det jo i virkelighe-

den en kolonialisering af de lande. Derimod er en energiekspportindsats, der bygger på, at landene udvikler en energiforsyning med avanceret teknologi og med løsning af lokale miljøproblemer, udnyttelse af kraftvarme og de store fordele, som er forbundet med en decentral udbygning, jo en anden form for tilgang.

Derfor er vi i SF klart tilhængere af, at man får en liberalisering af hensyn til danske energiselskabers mulighed for at eksportere på stedet, men vi er meget skeptiske over for en internationalisering, der bygger på, at man bare producerer strøm og eksporterer uden et varmegrundlag; det vil reelt betyde en umyndiggørelse af de østeuropæiske lande. Der er forskellige opfattelser i den sag, men jeg har på fornemmelsen, at der er flertal i Folketinget for at ændre elforsyningsloven, sådan at man får en mere fornuftig tilgang til spørgsmålet om eksport eller energiekspport i det hele taget.

Omkring FN's rolle og Riokonferencen håber vi meget, at slutresultatet bliver, at der inden for FN's rammer dannes en særorganisation om energibesparelser og om hele miljøspørgsmålet – det kan sagtens ske i forbindelse med en effektivisering af FN's arbejde og sammenlægning af en række organisationer, som i dag arbejder med miljøspørgsmål – så man får en samlet, slagkraftig FN-organisation på miljøområdet og herunder i høj grad på energiområdet, som indtil nu internationalt i allershøjeste grad har været koncentreret inden for IEA, og IAEA inden for atomkraft, mens resourcespørgsmålet har været voldsomt nedprioriteret. Det er jo et grundsynspunkt, som Danmark støtter, og som jeg håber kan blive et resultat af Riokonferencen, selv om man i øjeblikket, som jeg nævnte i indledningen, kan være meget skeptisk og kan frygte for forløbet af Riokonferencen.

Om det mere indenrigspolitiske vil jeg hovedsagelig henholde mig til det, som vi havde oppe i debatten i forbindelse med Nordsø-sagen. Derom får vi også senere debat om en forespørgsel fra Fremskridtspartiet – på et noget sent tidspunkt i forhold til sagens forløb, men det er jo ikke Fremskridtspartiets skyld, at man får så sen en placering af debatten.

Det grundlæggende for SF i spørgsmålet om Nordsøudbygningen er at få varetaget samfundets interesser i tilstrækkeligt omfang og at få kompenseret for de åbenlyse svagheder, som lå